

Milí diváci, dnes se s vámi setkáváme v rámci cyklu Čertova divadelní brázda naposledy. I závěrečné představení nás potěší a pobaví. Opět máme možnost být hercům „na dotek“. Tentokrát přijedou divadelníci s inscenací hry Pavla Kohouta „Sex“ a ocitneme se s nimi uprostřed důležitého konspiračního setkání. Vosk(n)oviny tradičně připomínají představení z minulého měsíce. Kromě zajímavých rozhovorů s aktéry hry „Není co skrývat“ je připraven další zajímavý námět Milana Štědry na divadelní procházku po Sázavě. A tentokrát nechybí ani recenze Oldy Randuly. Děkujeme, že chodíte do divadla a přejeme vám příjemnou zábavu.

Vo(sk) Randuli ke hře „Není co skrývat“

Tak jsem se dopajdal na předposlední představení Čertovy divadelní brázdy s nohou již bez sádry, zato stále chůze neschopnou a potupně obutou do nazouvací gumové „kroky“. Snad mé berle němě vysvětlily, že nejsem ani tak roztržitý, ani opilý, ale pouze neumím normálně sejít ze schodů. Usadil jsem se na krajní místo hodně vzadu, aby se někdo nepřerazil přes odložené berle, a aby mi někdo omylem nezavadil o nohu a já sténáním nerušil performanci.

Kromě těchto přizemních obav byl jsem i velmi natěšený. Jednak jsem se mezi lidi dostal po dlouhých týdnech (*nepočítám-li osazenstvo čekárny traumatologické ambulance*) a bylo příjemné, že jich přišlo poměrně dost. A taky jsem byl zvědavý, jak se kolegové a pravidelní hosté z Divadla Dostavník Přerov poperou s černou komedií s názvem „Není co skrývat“. Ono totiž zvolit si hru původně napsanou jako filmový scénář, a navíc několikrát zfilmovanou včetně nedávné česko-slovenské verze, je výzva.

Tím spíše, že se to celé odehrává v jedné místnosti, všechny postavy jsou téměř neustále na jevišti, a je to „konverzačka z huby do huby“, kde i zdánlivě nesouvisějící repliky musí hladce navazovat. Je to vskutku černá komedie o lidech a mobilech, takže je ještě třeba technicky a zvukově vyřešit, aby bylo slyšet volající a aby mobily zazvonily nebo píply, kdy mají. Abych se přiznal, nepoznal jsem, zda byly přichozí hovory pouštěny z nahrávky, anebo byli voláním pověřeni herci v zákulisí, nicméně sem tam se stalo, že to úplně nesedlo – za mě jen drobnost.

Podle mě se přerovští opravdu vytáhli! Scéna byla přehledně vyřešena a když při příchozech a odchodech zapojili i hlediště, rázem získali nejen byt s balkónem, ale i schodiště činžáku a ulici. Herci nabídli zcela věrohodnou plejádu postav, jejichž vztahy i osudy zamíchala jedna party a nápad sdílet ten večer všechno, co mohou (ale jistě nemusí) skrývat naše mobily. A zde se musím opět přiznat – naprosto mne vtáhli do děje. To určitě udělali naschvál, protože jsem své pozorné poznámky k představení přestal zapisovat velmi záhy a mé myšlenky samovolně zběhly od scény, kulis a hereckých výkonů k úvahám o tom, jak tršakovou výbušninou mohou mobily, ty „černé skříňky našeho života“, být.

Autoři této značně černé komedie byli k divákům přeci jen nakonec shovívaví, protože filmovým střihem nechali celý rozháraný a bolestivý večer zmizet, aby všechno mohlo zůstat při starém a jak má být. Nebo jak být nemá...? Jsem si jist, že si tuhle otázku v hlavách odnášeli mnozí diváci. Tu otázku a taky, věřím, pocit příjemného večera a hezkého zážitku. A mnozí si bezesporu zkontrolovali, zda mají na mobilu aktivovanou zamykací obrazovku.

Sázava na scéně!

Divadelní budovy

K sázavskému divadlu se váže několik budov. Kromě toho, že se nejstarší divadlo hrálo v přírodě nebo na mlátě ve stodole, mělo svoji nejstarší domovskou scénu v hospodě U Nováčků. Je na horní straně parku Dr. Bíska. Mnozí si jistě vzpomenou, že zde bývaly potraviny pana Vocla a řeznictví pana Polesného. Protože sál U Nováčků sloužil také pohostinství, muselo být jeviště rozebírací. Jeviště to bylo malé, jeho výška jen o málo větší než herci a místa bylo všude pramálo. K osvětlení celé scény muselo stačit pár petrolejových lamp. Zato pro diváky byla připravena sedadla v různých cenových skupinách. I. místo za jednu rakouskou korunu, II. místo za 70 haléřů, III. místo za 50 haléřů a místo k stání za 30 haléřů. Soubor pod vedením Ing. Mladějovského si dal jméno Sázavan. Po založení Sokola v roce 1910 se pořádal představení ve prospěch nové sokolovny, kde bylo počítáno i s jevištěm pro divadlo. Soubor vedl Vladimír Dolejší, kterému vypomáhal Dr. Musil z Chocerad. Od roku 1922 sehráli řadu typicky českých her s hostováním známých herců Otomara Korbeláře a Gustava Nezvala. Někdo spočítal, že do roku 1927 jich bylo přes sto. Po okupaci se mladí divadelníci sružili okolo režiséra Františka Círky a působili v sále restaurace U labutě. V roce 1959 byl postaven kulturní dům a k jeho slavnostnímu otevření nastudovali sázavští divadelníci Strakonického dudáka. Od roku 1977 pracoval soubor pod vedením profesionálního režiséra Čestmíra Kováře, který měl zásluhu na mimořádné kvalitě a úspěšnosti souboru. V roce 1982 se odpoutala skupina mladších divadelníků, která se zaměřila spíše na hudební komedie. Tato skupina se přejmenovala na Divadelní soubor Jiřího Voskovce a z její iniciativy vznikla v Sázavě v roce 2000 soutěžní přehlídka amatérských hudebních divadel Voskovcova Sázava a dnes i Čertova divadelní brázda. -MIŠ

... pozvánka na premiéru

pátek 28. 6. v 19:30: Na správné adrese

Divadelní soubor Jiřího Voskovce uvede inscenaci hry Marca Camolettioho v režii Lenky Kuchlerové. Jedná se o úspěšnou francouzskou komedii, ve které o vtípné situace, a hlavně zásadní nedorozumění nebude nouze. Čtyři rozdílné ženy, žijící v jednom bytě, se rozhodnou ve stejný okamžik pro radikální změnu života. Podají si inzerát (aniž by o tom navzájem věděly) – náhodou – pod stejnou značkou P.P.S., která však pro každou znamená něco jiného. Čtveřice mužů nejruznějšího ražení se sice dostaví na správnou adresu, ale samozřejmě zrovna ve chvíli, kdy není doma správná inzerentka.

Přijďte se pobavit a podpořit své sázavské divadelníky.

s černou komedií s názvem „Není co skrývat“. Ono totiž zvolit si hru

V(n) Pokud máte soutěživého ducha, rádi přijímáte nové výzvy, nebráníte se procházce naším městem a těšíte se na Voskovcovu Sázavu, je pro vás fotovýzva Vosk(n)ovin to pravé. Nenechte si ujít další šanci na získání „volňásků“ do divadla.

Co musíte pro účast či dokonce úspěch ve fotovýzvě udělat?

Stačí, když se vypravíte na místo, o kterém v tomto čísle Vosk(n)ovin píše Milan Štědrý a vyfotíte na něm Vosk(n)oviny, které právě držíte v ruce. Tentokrát se dokonce nemusíte vydávat na jedno konkrétní místo, ale vybírat můžete rovnou ze čtyř divadelních budov. Je jen na vás, ke které z nich se vydáte, ale místo musí být na snímku poznatelné. Výslednou fotografii, spolu s vašimi kontaktními informacemi, zašlete na e-mail vosknoviny@seznam.cz, a to nejpозději do 16. května 2024. Autor, jehož fotografie bude zveřejněna na Facebooku Vosk(n)ovin, získá 2 volné vstupenky na libovolné představení 23. ročníku přehlídky Voskovcova Sázava.

Zasláním fotografie souhlasíte s jejím zveřejněním na facebookové stránce Vosknoviny.

V(n) Pravidelní čtenáři Vosk(n)ovin již vědí, že se ve facebookovém světě nedávno objevila zbrusu nová stránka Vosknoviny, kterou se vyplatí sledovat. Mimo jiné se k vám jejím prostřednictvím dostanou celé verze rozhovorů s divadelníky z hostujících souborů. Dozvíte se, jaká náhoda tomu chtěla, že Renata Bartlová strávila bezmála 40 let v Dostavníku Přerov nebo co přitahuje Marka Šudomu na režii. Čertova divadelní brázda sice dnešním představením končí, Vosk(n)oviny však nikoliv. Nechceme čtenáře ochudit o postřehy týkající se dnešního představení Ochotnického spolku ŽUMPA, a proto v pátek 24. května vyjde ještě jedno číslo Vosk(n)ovin. Bude zveřejněno na zmíněné facebookové stránce či k dostání v tištěné formě v sázavském Infocentru. Rozhodně si ho nenechte ujít!

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadlo Dostavník Přerov vzniklo v prosinci 1970. První velké úspěchy se datují od roku 1980 příchodem Pavla Dostála, který pro soubor napsal a režisoval řadu muzikálů. Dostavník se tak zařadil mezi elitu domácí amatérské muzikálové scény. V současné době se soubor věnuje činoherní tvorbě a je neodmyslitelnou součástí přerovského regionu a Olomouckého kraje.

Není co skrývat je hra, která vznikla na základě scénáře k filmu „Naprostí cizinci“. Jedná se o inscenaci, kde hlavní roli hrají mobilní telefony. Mnohého diváka jistě trochu mrazilo v zádech při sledování „hry na pravdu“. Jak vlastně dopadla silvestrovská hra s mobily? Známe své známé, blízké, kamarády? Záměr přivést diváka k zamyšlení, jak to má se svým mobilem, se nepochybně divadelníkům z Přerova vydařil.

Rozhovor s Markem Šudomou, režisérem představení „Není co skrývat“

Ty působíš hlavně v Divadle Stodola Jiřkovice...

No, teďka už jsme Stodola Sivice, to je mé domovské divadlo. Dostal jsem ale nabídku od Dostavníku, protože jsme předtím napůl se Stodolou dělali „Inferno“, kde jsem dělal choreografie. Takže tam jsme se „otukali“ a Zdeněk (*Hilbert; pozn. red.*) mě oslovil s tím, že nemají režiséra, tak jestli bych nechtěl něco zrežirovat. Zrovna jsem neměl do čeho píchnout, takže jsem do toho šel.

Hru „Není co skrývat“ jsi pro Dostavník vybral Ty?

Dostal jsem na výběr z vícero her a vybral jsem tady tuhle. Oni chtěli nějakou komedii, která třeba jde částečně do dramatu nebo je taková černější, což se mi líbí. Vybral jsem tohle, protože mi to přišlo jako větší výzva. Je to vlastně jenom filmový scénář. Přišlo mi to zajímavé i tím, že je tam spousta nahrávek a že budeme mít spoustu pomocných herců, kteří do toho budou mluvit skrz telefonní hovory, a že může být zajímavé ty situace zvenčí řídit.

Hra je hodně závislá na technice. Už se někdy něco nepovedlo?

Třeba není slyšet, že zazvoní mobil nebo nezazvoní vůbec. Máme to udělané tak, že nahrávky jsou víceméně v kuse a jsou v nich fixní pauzy, do kterých se herec musí trefovat. Když má herec v telefonním hovoru delší monolog, tak je to rozseklé, ale jinak nepouštíme každou repliku zvlášť. To by bylo kostrbaté. Jsou to krátké hlášky, nahrávka jede v kuse a herec si to musel s nahrávkou nazkoušet doma, aby se to naučil.

Nepřemýšlel jsi, že předěláte konec? Protože postavy odchází z bytu a divák se dozvídá, že šlo jen o situaci „co by kdyby“ a ve skutečnosti se hra s mobilními telefony

nehrála...

Ty filmové verze jsou pokaždé jiné, každá má jiné zakončení. Někdy to skončí špatně, někdy úplně dobře, někdy zjistíš, že se jim to všechno jen zdálo... takže ano, přemýšlel jsem nad tím hodně, ale tohle mi přišlo, že dává nějaké zamyšlení na konec. Není to úplně jasné. Neservíruji jedno zakončení, ale dávám možnost, aby si diváci uvědomili, jak nás mobily ovlivňují. O tom vlastně ta hra je.

Jaký vztah s mobilem máš Ty?

Já nemám vůbec žádný problém (*smích*). Klidně bych tu hru hrál. Neskrývám nic (*smích*).

Plánuješ s Dostavníkem v budoucnu další spolupráci?

No, chtěli by (*smích*). Chtěli by si mě zaháčekovat a udržet, ale já teďka plánuji dál dělat ve Stodole. Tam nyní vzniká jedna hra beze mě a já mám v plánu udělat M.A.S.H., podle seriálu...

Jak dobře znáš naše město, Sázavu? Nejsi tu poprvé.

Já znám hlavně tady to divadlo. Ale! Taky často hraju na „compu“ hry, takže jsem hrál Kingdom come: Deliverance (*PC hra z prostředí sázavského kláštera a okolí; pozn. red.*) a mám to tady prochozené jako za středověku (*smích*).

Rozhovor s Renatou Bartlovou, představitelkou role Jany, ženy advokáta Leoše

Jaký máš vztah ke své roli v téhle hře?

Hraje se mi dobře, chápu, že to je nešťastná ženská... vlastně všechny páry došly ke špatnému konci a my, ten náš pár, si to vysvětlil a došel k dobrému konci. Mohlo to dopadnout dobře, kdyby se to ale stalo. Mrzí mě, že to vlastně nedopadlo dobře, protože se to ve skutečnosti nestalo. Odchází z bytu a jsou tam, kde byli... mrzí mě, že si to nevysvětlili a nenašli k sobě opět tu cestu.

Vybrala by sis roli Jany i Ty sama?

Já jsem spokojená. Marek, když přišel na první zkoušku, tak nás vlastně neznal a obsadil nás trošku jinak. My, né, že bychom se kousli, ale říkali jsme mu třeba: „Hele, my jsme se Zdenkem (*Zdeněk Hilbert, představitel advokáta Leoše; pozn. red.*) zvyklí hrát spolu, jsme prostě manželský pár na jevišti“ nebo „Tady na tu roli by se víc hodil mladej Zdeňka, protože je takový akurátní.“ Myslím, že nakonec jsme to udělali tak, že jsme uvěřitelní.

Původně jsi tedy měla hrát někoho jiného?

Měla jsem původně hrát Evu, tu hostitelku.

Přímo se nabízí otázka, jaký máš vztah se svým mobilním telefonem?

Hm... můj muž by řekl, že jsem závislá (*smích*). Mám hodně zájmů. Jsem trošku výtvarně nadaná, kreslím, pletu, háčkují, zajímá mě bytový design, takže nejmí asi sjíždím na Instagramu stránky s inspirací. Tu čerpám, není to tak, že bych sledovala nějaké blbiny. Je to pro mě velký pomocník – mapy,

banka... dřív, nevím, před 30 lety, jsem si neuměla něco takového představit, ale teďka bych asi bez telefonu nechtěla fungovat.

Hrála bys tu hru?

Asi jo, teď v tomto věku jo (*smích*).

Ani Tobě se nevyhne otázka, jak dobře znáš Sázavu.

Vůbec, vůbec... strašně mě to mrzí, protože sem vždycky přijedeme, naženete nás na vítačku na schodech, pak utíkáme dělat kulisy a stavět scénu. Ale teďka jsem si vzpomněla, jednou jedinkrát jsme tu nedaleko spali a s námi i tehdejší porotce. Druhý den jsme šli, nevím proč, pěšky z toho vrchu až sem k divadlu a on nám po cestě hrál na flétnu. Měla jsem tenkrát ostruhu v patě a celou tu dobu jsem trpěla. Děcka v autě vzpomínala, že ten rok jsme se byli podívat v klášteře. Mě asi bolela ta pata, já jsem tam v životě nebyla. Víím, že tam je, znám fotky od Vládi Trmala a Radka Tupého.

Jak to vidí divadelníci...

-Byla jsem nadšená.

-Představení se mi moc líbilo, viděl jsem film a obdivuji herecké výkony všech.

-Když to srovnám s filmovou předlohou, tak jsem se bavil podstatně více.

-Hra se mi líbila. Velmi.

-Hra vyžaduje dobré herecké podání, aby vše, co v ní je, vyznělo – a to bylo splněno. Přerovský soubor je vynikající.

-Moc se mi líbilo vyřešení scény. Znázornění všech bytových místností, včetně využití prostoru pod jevištěm. Trochu mi ale překážel veliký stůl, za kterým nebyli v mnoha případech herci pořádně vidět.

-Viděla jsem film a o to zvědavější jsem byla, jak to bude vypadat na divadle. Moc se mi hra líbila.

Ptáme se sázavských divadelníků...

Která z postav dnešního představení by Tebe osobně herecky více lákala?

-Kdybych si mohl někoho zahrát, tak advokáta Leoše. Líbila se mi ta herecká výzva, co tam měl.

-No... to je těžký. Asi advokáta Leoše.

-Toho v červeném svetru. Jmenoval se, myslím, Eda.

-To je dost těžké, protože všichni měli role podobné. Možná bych si vybrala postavu psycholožky. Je taková klidnější... jako já.

-Herecky zajímavá pro mě byla role Bianky, manželky taxikáře.

Vaše ohlasy na novinky, obsah předhlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku předhlídky Voskovcova Sázava na odkazech: www.divadlo-sazava.cz www.fb.com/vosknoviny www.fb.com/dsjvs